

Міністерство освіти і науки України
Рівненський державний гуманітарний університет

МАТЕРІАЛИ

**III Міжнародної
науково–практичної конференції**

„НАУКА, ОСВІТА, СУСПІЛЬСТВО ОЧИМА МОЛОДИХ”

*Частина 2. Природничо-математичний
та суспільно-гуманітарний напрями*

**19-20 травня 2010 року
м. Рівне**

ББК 72
УДК 001+37+316.3
Н-34

**НАУКА, ОСВІТА, СУСПІЛЬСТВО ОЧИМА
МОЛОДИХ: Матеріали III Міжнародної науково–
практичної конференції студентів, педагогів,
психологів та молодих науковців. Частина 2.
Природничо-математичний та суспільно-
гуманітарний напрями. – Рівне: РВВ РДГУ. – 2010. –
150 с.**

Програмний комітет:

Постоловський Руслан Михайлович – канд.іст.наук, проф., ректор – **голова оргкомітету**
Поніманська Тамара Іллівна – канд.пед.наук, проф., проректор з наукової роботи РДГУ – **заступник голови оргкомітету**;
Гон Максим Мойсейович – докт.політ.наук, проф.;
Павелків Роман Володимирович – докт.психол.наук, проф.;
Пальчевський Степан Сергійович – докт.пед.наук, проф.;
Сяський Андрій Олексійович – докт.техн.наук, проф.;
Войтович Ігор Станіславович – канд.пед.наук, доц.;
Воробйова Ірина Анатоліївна – канд.пед.наук, доц.;
Галатюк Юрій Михайлович – канд.пед.наук, проф.;
Галуха Любов Юріївна – канд.іст.наук, доц.;
Каштан Сергій Степанович – канд.техн.наук, доц.;
Максимцев Юрій Романович – канд.фіз.-мат.наук, доц.;
Павелків Віталій Романович – канд. психол. наук, доцент
Черніговець Тетяна Іванівна – канд.пед.наук, доц.;
Черній Алла Леонідівна – канд.політ.наук, доц.

Рекомендовано до друку Вченою радою Рівненського державного гуманітарного університету (протокол №9 від 29.04.2010р.)

неодноразово надсилав листи до центрального комітету. Однак керівництво УНДО не поспішало публікувати їх, зважаючи на те, що ідеологи ФНС «в останніх числах часопису перестали вести боротьбу і не є виключеним, що вони підуть правильним шляхом» [1, арк 139].

Однак ці надії виявилися марними. Ідеологія ФНС знайшла живий відгук у певних колах українських політиків. Обласні осередки поповнювалися колишніми офіцерами Української галицької армії, молоддю з ОУН.

Таким чином, Д.Паліїв як прихильник націоналістичної доктрини на початку 1930-х років, пройшов глибоку світоглядну кризу. Відкидаючи засади демократичного націоналізму та відмежовуючись водночас від ідейних принципів і практичних методів інтегрального націоналізму, він опинився на ідеологічному роздоріжжі. «Українські націоналісти пішли різними шляхами. Одні разом з Трудовою Партією створили УНДО – не ідеологічно-органічну, але організаційно-механічну концентрацію. Другі стали лише «провідниками» без ніяких організаційних аспірацій; треті пішли в підпілля. Самим провідництвом націоналізм жити не може. А досвід виявив, що обидві практичні дороги, якими пішли націоналісти, – дорога УНДА і підпілля – не ведуть до цілі» [8, с.3].

На перших порах свого існування «фронтовики» обмежилися ідеологічною роботою і створенням первинних партійних осередків. Це стало можливим завдяки пропаганді ідеології ФНС. Був утворений гурток «освітовців», члени якого мали завдання прочитати ряд рефератів на місцях і підготувати ідеологічний ґрунт для створення первинних організацій партії. Для підвищення ідейно-теоретичного рівня «освітовців» ФНС організував у Львові спеціальні курси пропагандистів. На них вивчалися партійна програма ФНС, твори Д.Гітлера та В.Муссоліні [6, с.185].

Провід ФНС вважав, що тільки політична сила нації може забезпечити розвиток усіх інших ділянок громадського життя. «Нещастя української нації не тільки в тому, що наші національні противники планово і послідовно нас нищать, але, що страшніше, що в українському суспільстві панує жахлива зневіра та хаос. Фронт Національної Єдності взявся організувати Націю та через зорганізованість, воскресити віру в українську перемогу» [3, ар 72]. Д. Паліїв пов'язував з новою організацією далекосяжні плани, в основі яких лежала найвища мета – побудова самостійної соборної Української держави, однак події Другої світової війни внесли корективи і у погляди Паліїва, і в політичну ситуацію в Україні.

Список використаних джерел

1. ДАРО. - Ф. 86(Ровенское поветовое управление государственной полиции), оп.2, спр. 514, арк. 1-128.
2. ДАРО. - Ф. 100 (Здолбуновское поветовое управление государственной полиции за 1919 - 1939 гг.), оп.1, спр. 1631, арк.1-24.
3. ДАРО. - Ф. 100, оп.1, спр. 2080, арк 1-72.
4. ДАРО. - Ф. 100, оп.1, спр. 2210, арк.1-93.
5. Медвідь О. Громадсько-політична діяльність Дмитра Палієва у міжвоєнний період / О. Медвідь // Проблеми гуманітарних наук. – Вісник ДДПУ. – Вип. 7. – Дрогобич: Каменярь, 2001. – С. 139-148.
6. Медвідь О. Теоретичні постулати і методи партійно-політичної роботи Фронту національної єдності (1933-1939) / О. Медвідь // Проблеми гуманітарних наук. - Вісник ДДПУ. - Випуск 9. - Дрогобич: Каменярь, 2002. - С. 182-192.
7. Новий час. - 1932. -30 березня. - С. 2-3.
8. Первый конгрес ФНС. – Львов, 1936 г. – 8 с.
9. Хруслов Б.Г. Українське національно-демократичне об'єднання: політика “нормалізації” польсько-українських стосунків (1935-1937 рр.) / Б.Г.Хруслов // Наукові записки XXXV: Зб. наук. ст. Нац. пед. університет імені М.П. Драгоманова. - К., Логос, 1999.- Спецвипуск. - С. 158-168.
10. Швагуляк М. Національно-політична діяльність Дмитра Паліїва у міжвоєнний період / М. Швагуляк // Дмитро Паліїв: життя і діяльність. Збірник праць і матеріалів. – Львів, 2007. - С. 438-461.

БЛАГОДІЙНІСТЬ У РОСІЇ В 2-Й ПОЛ. XIX – ПОЧ. XX СТ.: ТРАДИЦІЇ ТА ОСОБЛИВОСТІ.

**Єсвович Роман, магістрант; Северова О.В., доцент
Рівненський державний гуманітарний університет**

Росія – країна з віковою традицією благодійності. Благодійність – це багатоаспектна людська діяльність, соціальний, психологічний і економічний феномен, що має свою історію. Її первинна форма у вигляді надання милостині жебраку, зустрічається вже за найвіддаленіших часів і згодом зводиться в релігійний обов'язок. Милосердя – основа релігійної моралі і слугує обґрунтуванням різних видів благодійності.

Простежуючи традиції добродійності, коріння якої сягало ще епохи стародавніх слов'ян, які, за твердженням історика М. П. Погодіна, «піклувалися про старих, недужих та хворих», і це «було найпершим обов'язком і загальною їх чеснотою» [2, с.32]. Проте, в той час благодійність мала характер родинної чи сусідської взаємодопомоги і виражалась, головним чином, у наданні продуктів, одягу найбільш потребуючим членам общини.

З прийняттям християнства та утворенням централізованої держави міцнішають традиції благодійництва. Благодійність ще не була державним обов'язком, проте підтримка жебраків стає особливим напрямом благодійності в суспільстві. Князі, як соціальна верхівка, глибоко переймаються ідеєю піклування про ближніх. Особливу роль в історії становлення і розвитку благодійництва відіграли князі: Володимир Святославович, Ярослав Мудрий, Володимир Мономах, Олександр Невський. Окрім княжої благодійності, у цей період розвивається церковно-монастирська, приходська, а також популяризується милостиня. Милосердя і благодійність стають основними цінностями православ'я: при монастирях і церквах відкриваються лікарні, притулки, школи для сиріт, бібліотеки.

Традиції великокняжої благодійності продовжуються в епоху правління Івана IV, який узаконив добродійність у межах державної політики. На Стоглавому соборі в 1551 р. було вирішено будувати притулки в кожному місті, що фінансувалися з державної казни і за рахунок приватних пожертв. Цим було покладено початок співпраці державної і духовної влади в справі благодійництва [1, с. 46].

Зміцнення політики державної благодійності простежуються у період правління Олексія Михайловича, Петра I, Катерини II. У цей період було вироблено дієві форми і методи державної політики соціальної допомоги нужденним шляхом законодавчих ініціатив.

Розвиток системи громадського піклування у I пол. XIX ст. був пов'язаний з діяльністю імператорської родини, що своїм прикладом ініціювали залучення громадськості до справи приватної благодійності. Так, імператриця Марія Федорівна, як керівник всіх соціальних установ та засновниця «Ведомства учреждений императрицы Марии», патрунувала народну освіту, охорону здоров'я, соціальний захист. У підпорядкуванні цього відомства на початку XX ст. знаходилося 800 навчальних та інших благодійних товариств. У них навчалися десятки тисяч дітей. В 40 лікарнях щодня лікувалося понад 40 тис. хворих. У дитячих будинках, притулках перебувало більше 60 тис. осіб. Річний бюджет відомства на 1900 р. досяг 13 мільйонів рублів, а його фінансове становище було настільки сильним, що воно змогло на поч. XX ст. фінансувати будівництво Витегорського каналу [5, с. 118]. Ще одним прикладом діяльності імператорської родини було «Императорское Человеколюбивое общество», засноване імператрицею Марією, що мало свої філії у багатьох містах держави. Аналізуючи діяльність товариства, можна вважати, що це була потужна, розгалужена структура, що на початку 1900 р. включала в себе різні типи благодійних закладів: 57 навчально-виховних закладів для сиріт і дітей бідних батьків (на 5500 місць); 63 богадільні (на 2000 місць); 32 будинки безкоштовних і дешевих квартир (на 2500 місць); 7 народних їдалень (на 2500 обідів на день); 6 будинків працевитості (на 1000 осіб); 26 комітетів, що надавали тимчасову допомогу бідним; 19 лікарень [4, с. 110]. Щороку Товариство витрачало на благодійні цілі до 1,5 млн. рублів, товариство щорічно надавало допомогу 150 000 - 160 000 бідним, витрачаючи на це понад півтора мільйона рублів на рік [4, с. 111].

Крім того, імператорська родина безпосередньо протегувала таким благодійним установам, як «Российское общество Красного Креста», «Воинское благотворительное общество Белого Креста», «Попечительство Императрицы Марии Александровны о слепых», «Попечительство о домах трудолюбия и работных домах», «Марфо-Мариинская обитель Великой княгини Елизаветы Федоровны» та ін. [4, с. 111]. Всі ці товариства були закритими закладами соціальної допомоги.

Друга половина XIX ст. стала переломним періодом у розвитку благодійності. Важливий вплив мали «великі реформи» 60-х років XIX століття. Відбулися зміни в свідомості суспільства, розгорнувся емансипаційний рух. Численні благодійні товариства і установи в якійсь мірі компенсували слабкість соціальної політики царської влади. Всі ці процеси позначилися на благодійності.

Саме це спричинило те, що благодійністю почали займатися купці та підприємці. Серед купців своєю благодійністю виділялися купці-старообрядці. Купецькі родини зберігали духовний зв'язок з народом, адже значна частина їх була вихідцями з народу. Глибока релігійність, відповідальність перед народом, свідомість вини, пов'язана з душевними компромісами, завжди жила в купецькому середовищі і була його душею. Московські купці-старообрядці розуміли, що благодійність має величезне виховне значення, будить в людині відчуття солідарності, співчуття, причетності і відповідальності за те, що відбувається поряд з нею, тому їх сімейні традиції у порівнянні із столичними, петербурзькими, виявилися міцнішими. Більшість родин підприємців походили з родин купців, тому вони і продовжили традиції благодійності своїх родів. Побудовані на їхні кошти заклади почали називатися, як правило, їхніми прізвищами: Бахрушинська лікарня, Морозовська дитяча лікарня, Рукавішниковський і Мазуринський притулки. Власники підприємств зазвичай вкладали кошти в пологові будинки, школи, притулки та лікарні. Серед освічених підприємців благодійність була нормою життя.

Особливе місце у добротності II половини XIX століття займали жінки з родів підприємців і купців, як Бахрушини, Морозови, Алексєєви, Солдатенкови, Хлудови, Демидови, Абрикосови, увічнені в будинках та установах, споруджених і заснованих на їхні кошти.

Однією з найбільш шанованих у купецькій Москві була сім'я Бахрушиних. Ними були побудовані церква, лікарня, де лікування було безкоштовним. Бахрушинська лікарня була першою, що була збудована на благодійні кошти та подарована місту. Справу Бахрушиних продовжили інші купецькі родини: на пожертви А.Н. Алексєєвої і Н.М. Андрєєвої були побудовані корпуси Преображенської лікарні, корпус і амбулаторія ім. О.Б. Неокладнова в Яузській лікарні; на пожертви С.Н. Карзінкіної і О.О. Четверікова були побудовані туберкульозне відділення в Бахрушинській лікарні і туберкульозний санаторій; А.О. Абрикосова в 1889 р. побудувала в Москві безплатний пологовий притулок і жіночу лікарню, які утримувалися за рахунок засновниці [3, с. 160].

Щедрими пожертви на благодійництво вирізнялася М.Ф. Морозова, єдина серед російських купчих, яка була нагороджена Маріїнською відзнакою за 25 років бездоганної служби в благодійних закладах.

Протягом XIX - початку XX століть охорона здоров'я, піклування про дітей і літніх, освіта залишалися для жіночої благодійності об'єктами номер один, до них також з часом додалися наука та культура.

Жіноча благодійність завжди носила громадський характер. Особиста участь жінок у благодійних справах сприймалася суспільством як моральний вчинок, гідний найвищої поваги і побожного поклоніння. Милосердя пов'язувалося із щедрістю і вважалося невід'ємною справою кожної жінки.

Благодійництво було і залишалося частиною державної політики, і тому, як писав наприкінці XIX століття російський міністр фінансів С.Ю. Вітте: «изящные искусства, литература, наука, прикладные знания, промышленность, торговля, сельское хозяйство, общественное управление, благотворительность – все это у нас в России состоит на государственной службе, если не целиком, то во всяком случае в значительной своей части» [1, с. 284]. Тому всі форми громадської діяльності: служба в міських, земських установах або професійних організаціях, участь у діяльності благодійних товариств, членство в піклувальних радах шкіл, училищ, «будинків піклування», притулків, музеїв, - вважалися «державною справою» і постійно заохочувалися владою, великих благодійників нагороджували орденами, чинами, почесними званнями та становими правами. Таким шляхом влада намагалася стимулювати розвиток громадських інститутів.

Проте свого часу Б. де Мандевіль звертав увагу на те, що мотивом благодійності, як правило, було бажання заслужити похвалу сучасників, залишитися в пам'яті нащадків: «Гордость и тщеславие построили больше больниц, чем все добродетели вместе взятые» [3, с. 163].

Поєднання державного та громадського у благодійній діяльності було оптимальною умовою організації піклування в дореволюційній Росії. Державна участь у благодійності проявлялася в заступництві з боку членів імператорської сім'ї, визначеному державному фінансуванні, організаційному та методичному забезпеченні функціонування благодійних товариств, закладів та установ. Така організація істотно доповнювалася участю

громадськості в розвитку такого виду діяльності та залучення додаткових матеріальних ресурсів, а також активної ролі громадськості при проведенні конкретних благодійних заходів на місцях.

Державна політика та громадська ініціатива сприяли розвитку загальноросійської національної системи піклування з її територіальною специфікою і традиційними формами підтримки населення.

Таким чином, на початок XX ст. був нагромаджений великий досвід у справі допомоги нужденним, однак світові війни, революції та корінні перебудови у суспільстві внесли кардинальні зміни і дали нові орієнтири та пріоритети у благодійній діяльності.

Список використаних джерел

1. Бадя Л. В. Благодійність і нищенство в Росії: Краткий исторический очерк / Л. В. Бадя. – М.: Наука, 1993. – 280 с.
2. Годунский Ю. Откуда есть пошла благотворительность на Руси / Ю. Годунский // Наука и жизнь. – 2006. – № 10. – С. 32-37.
3. Прохоров В.Л. Этапы развития благотворительности в России / В.Л. Прохоров // Вопросы истории. - 2005. - № 3. - С.158-163.
4. Соколов А.Р. Благотворительная деятельность императорского «человеколюбивого общества» в XIX веке /А.Р. Соколов //Вопросы истории.- 2003.- №7.- С. 96-112.
5. Тевлина В.В. Социальная работа в России в конце XIX - начале XX века / В.В. Тевлина // Вопросы истории. - 2002. - № 1. - С.116-124.

ІДЕОЛОГІЯ НЕОНАЦИЗМУ В СУЧАСНІЙ УКРАЇНІ

Звягіна Олександра, магістрантка, Давлєтов О. Р., канд.іст.наук, доцент

Запорізький Національний Університет

У 1945 році завершив своє існування Третій Рейх. Всі його керівники та ідеологи або померли, або ж були засуджені на Нюрберзькому процесі на довгі роки ув'язнення. Незважаючи на це, помилково вважати, що нацистська ідеологія зникла разом з її засновниками і на сьогодні вона стала лише предметом вивчення істориків. Таке явище, як націонал-соціалізм, після 1945 року трансформувалося поступово в неонацизм, який набув свого поширення в багатьох країнах Європи.

На сьогодні нова форма нацизму представлена різноманітними молодіжними рухами та течіями. Наприклад, такими як «skinhead» (бритоголові), які і є основою сучасних прихильників вчення А. Гітлера.

Свого поширення вчення НСДАП набуло в Східній Європі після розпаду Радянського Союзу. Україна не стала виключенням, до того ж існували всі умови для виникнення та розповсюдження нацистської ідеології. Так, в незалежній Україні, як і у всіх пострадянських країнах, почалась системна криза в економіці, культурі, політиці, падіння рівня життя, що в свою чергу створило своєрідний вакуум, який, як правило, заповнюється ліво чи право радикальними течіями. Причиною того, що ліві не отримали такої масової підтримки, був радянський спадок – безліч фактів та свідчень про звітства комуністичного режиму та його хиби, які відчуло на собі населення СРСР.

Сучасні неонацистські течії України повністю зорієнтовані на гітлерівську ідеологію, яка й стала їх основою. Все ж, не можна говорити про пряме та беззмінне наслідування ідей НСДАП. Так, основні поняття нацизму це: диктатура, вождизм, расизм, традиціоналізм, реваншизм, антикомунізм, антисемітизм. Вони трансформувались. Так, деякі поняття сприйняті повністю, а деякі зазнали значних змін та були переформульовані, набули нового змісту. При цьому, вони були адаптовані до сучасних умов та слов'янського менталітету.

Так, «диктатура», як поняття на сьогоднішній день втратила свою актуальність і є лише утопічною мрією. Це пов'язано з тим, що всі існуючі на сьогодні в Україні неонацистські об'єднання не мають єдиного керівництва, не є однорідними, до того ж вони не мають жодного відношення до політичної влади в країні і носять нелегальний характер, або ж представлені громадськими організаціями. Наприклад: «Патріот України» чи «Автономні праві» [2, с.36].

«Вождизм» – подане поняття, по суті також втратило своє первісне значення. Хоч на сьогодні в неонацистських об'єднаннях і зберігся принцип фюрерства, тобто ієрархії влади і повного підкорення вище стоячим лідерам, він є примарним, данню традиціям Третього Рейху. Насправді ж існування єдиного лідера є неможливим через неоднорідність, незгуртованість самої течії на сьогодні, через те, що, фактично, вона представляє собою окремі не пов'язані одна з одною групи. Все ж, символічно зберігся культ фюрера – Адольфа Гітлера, який виявляється в святкуваннях його дня народження, іноді й дня його смерті.

Зміст поняття «расизм» значно трансформувався з часів існування Третього Рейху. Расизм Гітлера мав строго визначену ієрархічну структуру. Так, на вищій щаблі цієї структури знаходилися арійці, які за ступенем своєї змішаності з іншими расами розподілялись на нордичну расу (німці – найбільш чиста раса) та західну (всі західноєвропейські народи, які стояли через «розбавленість своєї крові» на більш нижчому рівні, ніж перші). На наступній – більш нижчій – щаблі знаходилась так звана східна раса, яка представлена слов'янськими народами. Цей расовий тип істотно відрізнявся від арійців: «вони не несуть в собі творчого духу, мають середній рівень інтелекту, не мають своїх ідей, але можуть з легкістю засвоювати чужі» [2, с.36]. Далі йде східно-балтійська раса, а за нею негроїдна, представники якої взагалі не уособлюються з людьми, а є стадом, в представників якого не має ані інтелекту, ані яскравої вираженої індивідуальності [2, с.65]. Євреї не входять в цю структуру. Вони винесені окремо і є повним антиподом арійської раси, який несе в собі антикультурну, деструктивну силу і має бути взагалі знищеним. Пропагується ідея одвічної боротьби, протистояння арійців і єврейства, яка й сьогодні залишається ключовою. Тільки тепер, в поняття арійська раса включаються не тільки німці та народи Західної Європи, а й слов'яни, як рівні. Був створений міф, що нібито у кінці 1942 року А. Гітлеру принесли череп слов'янського солдата і результати його обстеження, і фюрер «зрозумів свою помилку», він усвідомив, що слов'яни, також арійці [3]. Це, насправді, не можливо підтвердити ніякими історичними джерелами чи фактами, або ж якимись виступами чи висловами хоч одного з партайгеноссе, бо всі вони до останнього дня існування Рейху мали стале негативне відношення до слов'ян. Все ж, неонацисти, завдяки цьому міфіві, який самі й створили, відтепер проголошують всі слов'янські народи, в

ЗМІСТ

ПРИРОДНИЧО-МАТЕМАТИЧНИЙ НАПРЯМ

Волошин М.О., Волошин О.М. Дилатометричні та в'язкопружні властивості полімерних металонанокомпозитів	3
Килюшик Тетяна, Воловик Г.П. Аналіз чисельності метеликів роду COENONYMPHA на території Білоозерського масиву Рівненського природного заповідника.	4
Гроголь Святослав, Нечипорук Ірина. Хімічне розпізнавання речовин за допомогою сенсорів.	5
Кошицький В.В., Ковальчук Іван. Безвідходні технології в сільському господарстві.	6
Кущеріб Тетяна Миколаївна. Риюча діяльність ссавців як чинник, стимулюючий процеси ґрунтоутворення.	7
Макєєва Діана, Яремчук Дарина, Демчик С.П. Знаходження нестационарної теплопровідності всередині плоскої стінки.	8
Малежик Петро, Січкач Т.Г. Термомеханічні властивостей епоксидних композитів, наповнених нанодисперсним алмазом.	10
Філіппова Лариса Валеріївна. Вивчення фізико-хімічних властивостей в реакції окиснення CO на Fe-Mn оксидних системах.	10
Цегельник Юлія, Лопаткін Р.Ю. Генерація квазімонохроматичного рентгенівського випромінювання за допомогою сфокусованого пучка протонів.	12
Адамчук Анна, Бишук Віталій, Панай Ольга, Вороницька В.М. Розробка web-сайту факультету математики та інформатики РДГУ.	14
Андросов В.И., Данич В.Н. Модель информационно-управленческой архитектуры организации и защита информации.	17
Гаврюсєва Д.М., Вороницька В.М. Розробка мультимедійної НКП «Векторна комп'ютерна графіка».	18
Мельник Павло, Пожидаєв В.Ф. Розробка комп'ютерної моделі для проведення чисельних експериментів по вивченню тягово-динамічних характеристик тягового рухомого складу.	18
Опанасюк О., Петрівський Я.Б. Чисельні експерименти по реалізації методу регуляризації Тихонова із застосуванням одного із сучасних програмних продуктів комп'ютерної математики Mathcad.	20
Пастушок І. В., Подляшаник Л. А. Узагальнення результатів розв'язку задачі Колмогорова-Нікольського на різних класах функцій.	21
Придюк П.І., Петрівський Я.Б. Розробка експертної системи діагностування комп'ютерних засобів.	22
Романюк С. М., Соколовська О.П. Автоматизація знаходження багатofакторних регресійних моделей.	25
Сірець О. В. Динаміка нелінійної динамічної моделі Солоу для випадку лінійно-однорідної виробничої функції.	26
Файчук О.О., Сяська Н.А. Метод математичного моделювання як один із засобів розвитку творчих здібностей учнів під час розв'язування планіметричних задач.	27
Ярошак Роман, Батишкіна Ю.В. Розробка он-лайн гри для мобільних телефонів на платформі JAVA.	29

СУСПІЛЬНО-ГУМАНІТАРНИЙ НАПРЯМ

Абрамчук Катерина, Шеретюк В.М. Особливості діяльності німецької окупаційної системи вербування та депортації на Волині в 1941 – 1945 рр.	30
Андрєєва Анастасія. Торгівельна конкуренція як головний конфліктогенний чинник у відносинах між Англією та Нідерландами (XVII ст.).	32
Бондарець Олександр, Сєверова О.В. Специфіка російського лібералізму в концепції Б.М. Чичеріна.	33
Віруцька Світлана, Постолюк Р.М. Уряд Румунії в контексті подій «Празької весни».	35
Генега Ірина, Троян С.С. Зовнішня політика Російської федерації 1990-х рр.: пошук стратегії.	36
Головіна Кароліна, Давлєтов О.Р. BDM – від «сестринських громад» до єдиної державної організації для дівчат у Третньому рейху.	38
Гуменюк Олеся, Кукурудза А.В. Релігійна домінація у франко-візантійському суперництві VIII-IX ст.	39
Давидчук Сергій, Савчук П.О. Україна-Ізраїль: співробітництво на рівні силових структур.	41
Данильчук Тамара. Франко-німецьке протистояння у форматі Марокканської кризи 1905-1906 рр.	42
Доценко Катерина, Давлєтов О. Р. Ідея об'єднаної Європи: зарубіжна історіографія.	43
Дудка Наталія, Давидюк Р.П. Від УНДО до ФНС: причини радикалізації політичної платформи Дмитра Паліїва.	45

Євсович Роман, Сєверова О.В. Благодійність у Росії в 2-й пол. XIX – поч. XX ст.: традиції та особливості.	46
Звягіна Олександра, Давлетов О. Р. Ідеологія неонацизму в сучасній Україні.	48
Зущенко Оксана, Карпухіна Тетяна. Міжнародна реакція на голодомор 1932-1933 рр. в Україні. 49	
Івчик Наталія, Гон М. М. Питання прававласності поляків та євреїв у південно-західному краю Російської імперії другої половини XIX століття.	50
Ісаченко Вікторія, Побірченко Н.С. Павло Гнатович Житецький – фундатор української педагогічної думки другої половини XIX – початку XX століття.	52
Капустін Г.М., Стоколос Н.Г. Організація та проведення ювілейних святкувань, як одна із форм місіонерської діяльності братств на Волині в другій половині XIX – на початку XX ст.	53
Капустін К.М., Моця О.П. Проблема розвитку південноруських земель у післямонгольський час в дореволюційній історіографії.	54
Козачук А. А. Ставлення української еліти щодо процесу інкорпорації Гетьманщини до складу Російської імперії в I пол. XVIIIст.	56
Колегова Диана, Панкова Вікторія. Політика разрушений: взгляд истории.	58
Кривобороденко Сніжана, Міняйло І. В., Волков О.Г. Критика кантівської теорії О.О. Козловим та простір і час історії.	58
Литвиненко Наталя, Нестеренко Л. О. Науковий спадок І. В. Луцицького.	59
Лукащик Ганна, Савчук Петро. Зовнішньополітична доктрина СРСР у 20–30-і рр. та Німеччина 60	
Мишков В. Я., Шугаєва Л. М. Становище громад старообрядців в сучасній Україні: проблеми та перспективи розвитку.	61
Міюц Ю.В., Давлетов О.Р. Перебудова шкільної освіти у Третньому рейху (1933-1939 рр.): на прикладі діяльності Орденсбургів.	63
Паврозник Тетяна, Давидюк Р.П. Протиріччя у партії „Сельроб” напередодні та в умовах парламентських виборів 1928 року у Польщі.	65
Писцьо Віталіна Романівна. Репатріація українських громадян вивезених на примусові роботи до Німеччини.	66
Процюк Віктор, Шеретюк В. М. Анархізм Нестора Махна як унікальна національна складова анархістського руху Російської імперії.	68
Радовенчик Тарас. “Київська наступальна операція” в планах німецького командування.	70
Романчук Тетяна, Гон М. М. Особливості національної консолідації у повоєнній Німеччині.	72
Самсонюк Т., Гон М. М. Особливості ведення слідства органами НКВС стосовно членів ОУН у 1939-1941рр. (на прикладі архівно-слідчих справ Державного архіву Рівненської області).	73
Сейтумерова Э.З., Зарединова Э.Р. Историческое наследие крымскотатарского народа: традиции и современность.	75
Столярчук О.Ф., Галуха Л.Ю. «Острозька Біблія» - особлива духовно-літературна пам'ятка українців.	76
Стрільчук М.С., Савчук П.О. Основні етапи формування колоніальних імперій європейських держав.	77
Троян Віктор. Проблема європейської ідентичності в основних концепціях пан'європеїзму.	79
Харковець Анна, Гон М. М. «Расовий концепт націонал-соціалізму: теоретичні аспекти та практичне втілення».	81
Хромов Пётр, Семёнова Н.В. Изучение в Украине и России национально-освободительной борьбы ОУН и УПА 1939-1954 гг.	83
Виперайленко Грина, Котова Л.В. Підвищення рівня зайнятості молоді на вітчизняному ринку праці.	84
Говоров Н.П. Поколение информационного скольжения.	86
Ілляк Олексій. Проблеми професійної орієнтації та зайнятості молоді на ринку праці України.	87
Лялина А.И., Андреева-Лялина З.В. Украина и Европейский Союз: проблемы евроинтеграции.	89
Наумов Андрій. Політична культура сучасної української молоді: стан і перспективи розвитку.	91
Слабчук Т.А. Особливості та проблеми формування інституту жіночого політичного лідерства у сучасному політичному процесі України.	92
Українець В. О., Гон М. М. Етнічний екстремізм – теоретичний аспект.	93
Shkolenko Dar'ya, Suleimanova V.R. Some problems and tendencies of english semantics.	94
Антончук Анна, Воробйова Л.М. Концепція людини і світу в творчості Ернеста Хемінгуея.	95
Байло Ю. Лінгво-методичні основи тестування з іноземної мови у Вищих навчальних закладах.	96
Бражук В. Рефлектирующий герой в пьесе А. Вампилова «Утиная охота».	97
Дячук Оксана, Середюк Л.А. Використання мультимедійних технологій у вивченні німецької мови.	98
Катеринчик Юлія, Середюк Л.А. Художня майстерність Гете у філософській драмі «Фауст».	100
Козлюк Н.В., Михальчук Н.О. Характеристика фабульного тексту з погляду його діалогічності.	101
Коробчук Віталія, Воробйова Л. М. Художній світ новел Джека Лондона.	103

Кудрєвич Юлія, Фрідріх А.В. Семантико-структурні та стилістичні особливості фразеологічних одниць сучасної англійської мови на позначення «характеристика людини»	105
Куценко Анастасія, Воробйова Л.М. Інтертекстуальні явища у творчості Дж. Г. Байрона.	108
Левчишин Марія, Михальчук Н.О. Романтизм як літературний напрям.	109
Магас Оксана, Воробйова Л.М. Біографізм новел Ернеста Гемінгвея.	111
Маландюк Тетяна, Ярута Н.П. Some peculiarities of Charles Dickens' individual literary style in the novel "Bleak house"	112
Михальчук Н.О., Забава М.М. Компаративний аналіз драматургії В.Шекспіра та Б.Шоу.	114
Міхненко Оксана, Зубілевич М.І. Розвиток іншомовної комунікативної культури учнів молодших класів засобом інтегрованих занять з англійської мови.	115
Назарук Анна, Середюк Л.А. Концепт „жінка” в німецькій фразеології.	116
Плевако Наталія, Бігунова С. А. Особливості писемних текстів різних жанрів побутового стилю (на матеріалі англійської мови).	117
Попик І.О. Прояви творчої ідентичності Б.Бойчука у збірці „Третя осінь”.	119
Рачок Вероніка, Фрідріх А.В. Компаративний аналіз структурних та семантичних особливостей колоративних композитів української та англійської мов.	120
Сичова Анна, Фрідріх А.В. Функціональні особливості інтертекстуальності у творах Д.Брауна («Код да Вінчі», «Ангели і Демони»)	123
Сузанская Т.Н. Некоторые особенности эволюции материнской темы в истории русской литературы XIX-XX вв.	125
Базик Людмила, Костюк Л.К. Відродження писанкарства та його популяризація на сучасному етапі.	127
Бенещук Руслан, Савчин Л.М. Розвиток художніх потреб дітей на заняттях у хореографічному колективі.	128
Димченко Сергій. Педагогічна взаємодія викладача та студента у процесі навчання гри на ударних інструментах.	129
Карєва Катєрина, Дубинина Д.Н. Использование нетрадиционных техник рисования в работе с детьми, имеющими речевые нарушения.	131
Коваленко Анна, Аксьонова І. Ю. Стилїзація хореографічного твору як формотворчий процес (на прикладі діяльності дитячого хореографічного колективу).	132
Ковбарь Ольга, Волошина Л.П. Становлення балетного мистецтва в Україні (20-30-ті рр. XX столїття)	133
Комисарук Татяна, Горбатова Е.В. Использование игровых приемов в изобразительно-творческой деятельности старших дошкольников.	135
Лапсюк Надія, Горбачук Р.Л. Танець модерн як засіб вираження психологічного стану танцівника.	136
Лєгка Алїна, Аксьонова І. Ю. Роль Іржі Кїліана у сучасному хореографічному мистецтві.	137
Мельник Тетяна, Волошина Л.П. Історія розвитку та становлення хореографічного мистецтва Рівненщини.	139
Мельничук Олена. Модернізм в українській драматургії кінця XIX – початку XX столїття.	139
Омелящик Інєсса, Горбатова Е.В. Развитие изобразительного творчества детей старшего дошкольного возраста.	141
Сидорик Тетяна, Голод І.В. Роль ілюстраторів часопису «Будяк» у розвитку сатиричної графіки Львова у 20-х роках XX ст.	142
Черніговець Т.І. Функціонування дитячого фольклорно-ігрового дозвілля в контексті сучасних глобалізаційних процесів.	144
Черніговець О. Класична музика – ефективний засіб психотерапії (аналітичний огляд інформаційних матеріалів).	145
Геккель А.В. Вплив творчості Тараса Шевченка на розвиток хореографічного мистецтва в Україні.	145
Яцюк Ганна, Лобан Т.Й. Тренаж в системі підготовки виконавця народно-сценічного танцю.	146
ЗМІСТ	148

Наукове видання

„НАУКА, ОСВІТА, СУСПІЛЬСТВО ОЧИМА МОЛОДИХ”

*Частина 2. Природничо-математичний
та суспільно-гуманітарний напрями*

**Матеріали III Міжнародної
науково–практичної конференції
студентів та молодих науковців**

**19–20 травня 2010 року
м. Рівне**

Відповідальний за випуск – Войтович І.С.
Комп’ютерна верстка – Литвак А.М.

Формат 60*84/16. Папір офсетний. Гарнітура Times New Romans.
Друк різнографний. Ум. друк арк. 30. Тираж 300 прим.

*Віддруковано засобами оперативної поліграфії ПП Самборський І.О.,
вул. Толстого, 3, м. Рівне, Україна, 33028.*